

2. partur

Inkagøtan

Útpurring klokkan fimm á morgni. Tá ið vit høvdu fingið morgundrekka, eitt kruss av Mate de coca og turt breið afturvíð, varð farið frá gistingarhúsinum.

Fyrsti partur av ferðini var við bussu upp yvir háflötuna, har vit koyrdu í 3800 metra hædd. Nógva staðni sóust smá jarðarbrúk við einari eplaveltu og smáum fylgjum av seyði ella lama. Húsinu eru laðað av sölurkaðum leiri og tykjast ógvuliga fátaekslig eftir okkara tykki.

Tað er oyðið á háflötuni, næstan eingi trø og litil gróður, men tá ið vit fara um hægsta stað og koyra niðan í ein dal, skiftir landslagið skjótt. Har eru nóg trø og gróður, m.a. mais, ið hevur stóran tyding fyri jarðarbrúkið.

Gongutúrurin er ætlaður at byrja í bygdini Ollyantambo. Hetta er eitt tydingarmikið stað, tí her basti inkafólkið spaniolum á einasta sinni, tá ið teir herjaðu fram og lögdu landið undir seg.

Í Ollyantambo tysja fólk saman um bussin at selja okkum okkurt til matna til ferðina: breið, appelsinur, avocado ella stoktar høsnarungar.

Eisini skulu vit hava trigger mans at bera kókgreiðir, mat og tjöld.

Tey bjóða seg fram

Rúðilin var stórir av monnum; ið bjóðaðu seg fram og royndu at koma inn í bussin, her var møguleiki at forvinna sær einar trigger daglønir.

Trigger mans vórðu v aldri

út, og so byrjaðu vit at tóma bussin og gera okkum til reiðar til gongutúr in.

Teir trigger vóru lessaðir við øllum, ið teir skuldu bera, og eg fekk ikki sær t av ringari samvitsku og ógvæðist við. Eingin teirra var hægri enn ein metur og sjeiti, og klæinir harafturat. Har mundi litil nytta vera í. Men tað var ikki eiti á, hvat teir knossaðu upp á bakið.

Vit fóru um brúna við Urubamba ána, og so var ferðin byrjað. Ein gomul kona sat uttan fyri smáttu sina og vaskaði klæði í eini á, og nøkur børn hugdu undrandi at fylginum, ið fór knossandi við ryggsekk í baki.

Tann ringa samvitskan hvarv eitt sindur, tá ið eg hugdi meg um eftir ólukkudrunum, ið skuldu bera so nóg. Teir vóru longu far nír um fyrsta kambin. So vit aftaná.

Fjølbroytt ferðalag

Ferðalag okkara var fjølbroytt. Vit vóru tólv, amerikanarar, fransar, eysturrikar, peruanari, ein dani og ein feroyingur.

Tann elsti var 48 og tann yngsta var 20.

Tann, ið helt, at vit bert skuldu spáka okkum ein túr, fekk skjótt aðra bók at lesa í. Ferðaleiðari okkara, ein 30 ára gamal peruanari, gekk fremst. Hann hevði gingið henda tein tjugu ferðir. Hann gekk skjótt. Vit gingu tað besta, ið vit kundu, tí aftast vildu vit ikki vera.

Landslagið var ikki bratt í fyrstani, og vit vóru bert í 2000 metra hædd, so øll

fyldust væl teir fyrstu tvær timarnar. So byrjaði mótbrekkan og vit vunnu á tí fyrsta fjallinum, ið var um 300 metrar. Har steðgaðu vit á og hugdu at teim fyrstu leivdunum frá inkatiðini. Hetta vóru stórar, snotisligar terrassar, ið komu undan kavi so seint sum í 1915. Aðrenn ta tíð hevði alt verið kavi so seint sum í 1915. Aðrenn ta tíð hevði alt verið dekkad av skóg.

Góðir traðarmenn hava teir verið. Tær snotisligu terrassurnar fylgja landslagnum langt upp eftir fjalla-siðuni.

Hetta stað, ið nevntst Qoriwayrichina, hevði verið eitt tydingarmikið landbúnaðarøki í inkatiðini. Á hesum stað byrjar tann veruliga inkagøtan.

Tá ið vit høvdu gingið í trigger timar var steðgur og døgurðatíni. Teir, ið bóru, vóru eisini kokkar, og teir vóru langt undan okkum. Nú skuldi verða gott at fáa sær ein bita. Vit fingið hvar eina litla plastskál við eitt sindur av Avocado og leyki og einum petti av høsnarunga og eitt kruss av te afturvíð.

Vit vóru gorphungrað, so tað hvarv skjótt niðurum. Hvat mundi næsti rættur vera? Men gakk, hetta var tað. Teir kundu sjálvandi ikki borðreiða við lambsteik og supan, tá ið alt skuldi berast.

Á hesum staði høvdu eini gomul hjún smekkað sær eini hús upp av kassafjalum og zinkplátum. Tey royndu at livjarga sær við at selja sodavatn og appelsinir. Rundan um húsinu renna

tveir svartir grísar og eta okkara leivdir. Inni í húsnum er hvørki vatn ella ljós, tey gera sær mat á opnum eldstaði.

Eftir døgurða var nóg brattari, og vit merktu, at vit vóru komin upp í tynr í luft.

Biða til í morgin!

Hvussu verður í morgin, spurdi eg ferðaleiðaran, er tað verri enn hetta strekkið? Hann flenti upp afturá, – biða til í morgin!

Klokkan seks seinnapart t- in vóru vit frammi við seinastu bygd á inkagøtuni Huayllabamba. Tað merktist væl, at vit høvdu gingið 20 kilometrar og síðsta brekkan var tung.

Bygdin liggur í 3000 metra hædd. Í inkatiðini var hetta eisini eitt tydingarmikið landbúnaðarøki, og hvar ið eyga sær siggast leivdir av terrassum upp eftir fjøllum.

Í bygdini eru trý hús. Tey liva av ferðafólki, eini eplaveltu og nøkrum grísum. Bernini selja öl og sodavatn til ferðafólkið. Her finst heldur ikki ljós ella vatn í húsnum.

Ein kona beyð okkum kókað epli, tá ið vit komu fram. Tá ið vit vildu gjalda fyri, takkaði hon fyri seg. Hetta var bert av blidni.

Tjöldini vórðu sett upp Hetta var bert av blidni.

Tjöldini vórðu sett upp beint oman fyri bygdina.

Eftir náttúra fóru summi í eina á at vaska sær og onkur fór niðan um bægarðarnar at loysa sær buksurnar.

Hetta var sum at vera á skótaferð. Nú skuldi vera

gott at koma í posar nar.

Vaknaði a einum grisi

Eg vaknaði klokkan fimm næsta morgun, tá ið ein grísur royndi at sleppa inn í tjaldið. So kundi eg tað sama fara upp. Útsýnið var bergtakandi. Fjöllini tóktust so ómetaliga høg, og teir fyrstu geislarnir av dagsljósi sóust á luftini. U m dagin hevði hitin ligið um 18 stig, men nú var heldur kølið, um fimm hitastig.

Klokkan seks vórðu øll purrað út, og eftir morgun-

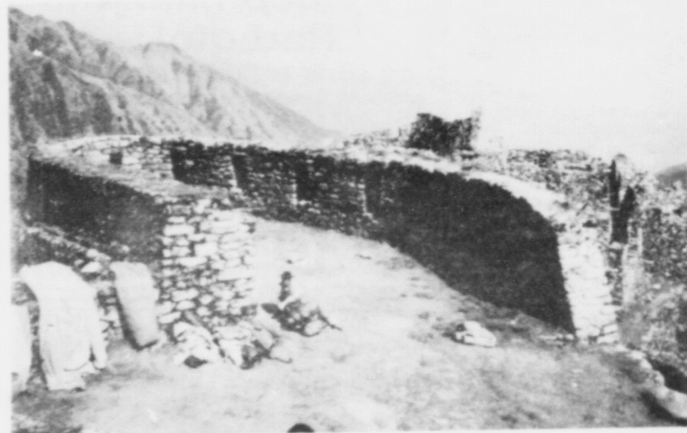

Ferðafrásogn eftir Heine Hestoy

mat vóru vit til reiðar til næsta ódnartakið.

Toftir av varðhaldi og tepmli á leiðini, har Heine Hestoy og ferðalag komu framvið

Enn standa toftirnar av sóltemplinum

